Nep-echt

Hellen Bootsman

Nep-echt

Tweede druk 2021
© 2021 Riddersgezocht | Hellen Bootsman

Tekst, omslag en illustraties: Hellen Bootsman

www.riddersgezocht.nl
info@riddersgezocht.nl

ISBN: 9789082443837
Voorlezen: 7 jaar
Zelf lezen: 8/9 jaar

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Van mij, voor jou

Oetje

In een armoedig huis in de armste straat van een armzalig dorp woonde een gelukkig meisje. Haar naam was Oetje. Ze woonde daar met Coentje de gestreepte kat en Walbert de wandelende tak.

Oetjes huis lag verscholen tussen bomen van wel honderd jaar oud. Het had jaren leeggestaan. Niemand wilde het hebben. De mensen die het huis bekeken zeiden: 'Wat een lelijk huis. Het is te hoog. Het is te smal. En het staat ook nog eens scheef. Wie zou daar nu willen wonen?' In de jaren dat er niemand woonde werd het ouder en lelijker. De verf bladderde van het hout, de luiken hingen scheef in de scharnieren en er zaten barsten in de ramen.

Op een dag liep Oetje langs het vervallen huis. Ze had alleen de kleren die ze droeg en een paar boterhammen in een rugtas. Toen ze het huis zag, dacht ze: Wat een mooi kasteel. Hier zou ik willen wonen. En dat deed ze. Paleis, noemde ze haar nieuwe huis. Ze sprak er tegen alsof het haar kon verstaan.

Het huis leek terug te praten. Het piepte en het kraakte. Vooral tijdens een stevige storm, als het huis net als de bomen zwaaide in de wind. Het was dan alsof Paleis haar probeerde gerust te stellen.

'Ik weet dat je niet zal omvallen, Paleis,' zei Oetje dan. Daarna sloot ze haar ogen en wiegde het huis haar al snel in slaap.

Niemand van de dorpelingen wist precies wanneer Oetje er was komen wonen. Haar huis was het laatste huis aan de Keerweerweg in het kleine dorp, Luttel. Achter Oetjes tuin lag het bos, met knoestige bomen en drassige poeltjes. Er was geen winkel, geen speeltuin, helemaal niets. Daarom liep er bijna nooit iemand langs. En daarom was het de mensen eerst helemaal niet opgevallen dat het huis bewoond was.

Op een avond hadden de buren licht zien branden. En tussen het hoge onkruid in de tuin ontdekten ze een moestuin. Uien, aardappels, bonen en boerenkool, wist de boswachter te vertellen. Nog wat later had Oetje op een skippybal door het dorp gesprongen. Alsof ze nooit anders had gedaan.

'Ik ben Oetje,' had ze tegen de slager gezegd. Niet lang daarna wist iedereen wie Oetje was.

'Soort zoekt soort,' zeiden de mensen tegen elkaar. Want de mensen vonden Oetje maar vies en vreemd. Net als haar huis. Ze rook niet al te fris en dan droeg ze ook nog van die gekke kleren.

'Belachelijk,' fluisterden de mensen, toen Oetje een sjieke jurk droeg met op haar hoofd een koksmuts.

'Bespottelijk,' sisten ze, toen ze Oetje zagen in een duikpak met een theemuts als hoofddeksel.

Er waren mensen die snel de weg overstaken als ze het smoezelige meisje zagen. Achter haar rug om knepen ze hun neus dicht en noemden haar stinkerdje. ‘Pas op dat je niet te dicht in de buurt komt,’ fluisterden ze. ‘Ze heeft vast vlooien of luizen.’

Oetje had niet in de gaten dat de mensen over haar spraken. Oetje was Oetje. Vrolijk zwaaide ze naar de dorpelingen die haastig wegliepen. En ze lachte naar iedereen, ook naar zeurpieten en zeurkousen.

Alleen Ouwe Otto van de bioscoop en slager Snijworst en zijn vrouw deden aardig tegen haar. Twee keer in de week ging Oetje naar de slager.

‘Dag, Oetje,’ zei de slager altijd vriendelijk. ‘Kom je vlees halen voor je kat?’

‘Ja,’ zei Oetje dan. Op de toonbank zette ze een emmertje met boontjes of aardappelen neer. De restjes vlees waren gratis, maar Oetje gaf er altijd wat voor terug.

Als Ouwe Otto bij de kassa van de bioscoop zat en er was een stoel vrij, dan mocht Oetje zonder te betalen de film bekijken. En dan kreeg ze ook nog een zakje popcorn. Ouwe Otto smulde van een kom bonensoep, dat Oetje voor hem had meegenomen. Maar omdat Otto al oud was zat hij niet vaak achter de kassa.

Oetjes buurvrouw bromde wel eens ‘bedankt’ door de brievenbus als Oetje een stronkje boerenkool of wat uien voor haar deur neerlegde. Maar ze hield haar deur gesloten.

‘Dag, mevrouw,’ riep Oetje dan. ‘De volgende keer breng ik boontjes.’

Niemand wist waar Oetje vandaan kwam. Niemand had het aan haar gevraagd. Hadden ze dat wel gedaan, dan had Oetje haar schouders opgetrokken. Want ze wist het zelf ook niet.

De enige herinnering die ze had was aan roze suikerspinnen. Misschien, dacht Oetje wel eens, ben ik een kermis- of circuskind. Misschien stond ik bij de botsauto's, of werd ik door een brandende hoepel geschoten. En misschien verkocht ik dan suikerspinnen tijdens de pauze. Als de kermis in het dorp komt zal ik vragen of ze me ooit zijn verloren. Maar de kermis kwam niet langs bij arme dorpen. En het circus ook al niet.

Het maakte Oetje niet uit. Ze kon het reizen met een caravan wel missen, maar Paleis niet.

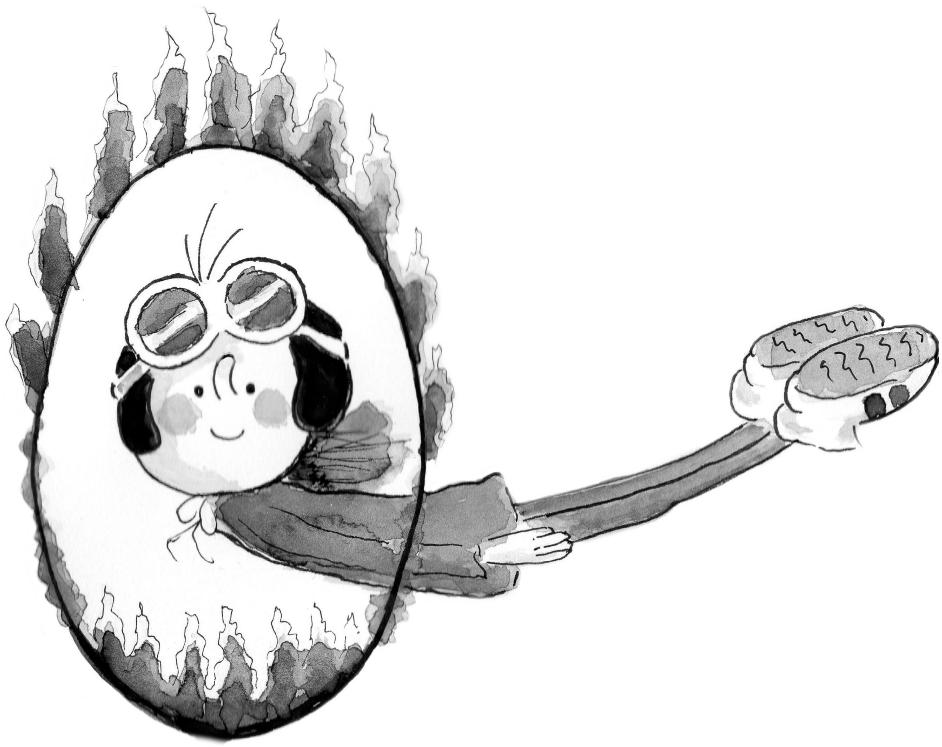

Oetje had geen vrienden. Dat vond Oetje niet erg. ‘Wat ik niet ken, dat kan ik ook niet missen,’ zei ze altijd. Eenzaam voelde ze zich nooit, want ze had Paleis, Coentje en Walbert.

Coentje had ze op een dag in het bos gevonden. Nat en verkleumd in een kartonnen doos. Die doos stond onder de boom met de altijd ruziënde houtduiven. Tegenover de boom met de mokkende bosuil. En naast het poeltje met de luid kwakende kikkers die hun wangen tot ballonnen bliezen, maar die dag zwegen.

‘Ik zal voor je zorgen,’ had Oetje gezegd. Daarna had ze de kitten onder haar trui gestopt. Eenmaal thuis had ze het hongerige katje haar laatste melk gegeven. Voor de zes broertjes en zusjes van Coentje was het te laat geweest. De dode kittens had ze in haar tuin begraven. Naast Haas, die ze eerder platgereden op de weg had gevonden.

Niet lang daarna was Walbert haar leven binnen gewandeld. Opeens had hij aan haar trui gehangen en daarna was hij nooit meer weggegaan. Walbert was altijd in de buurt als Oetje wijze raad nodig had. Walbert de Wijze, noemde ze hem ook wel.

Oetje had het helemaal niet erg gevonden als haar leven altijd was gebleven zoals het was. En alles wás hetzelfde gebleven, als ze niet had gehoord over de springwedstrijd die zou worden gehouden bij manege Malstal.

Voor de springwedstrijd

Het was nog maar het begin van de lente, maar voor Oetje was het warm genoeg om op blote voeten te lopen. Haar voeten zagen zwart van de aarde. Ze droeg een duikbril met snorkel en een oude tutu. Haar ongewassen haren piekten alle kanten op.

De trui die Oetje droeg rafelde van onderen. Een draad liep van haar trui tot ver in haar tuin, meegetrokken door Coentje die met het uiteinde ervan speelde.

Oetje merkte het niet. Als een standbeeld zo stil zat ze op haar skippybal op de stoep voor haar huis. Naast haar stond een emmertje met bonen. Vers geplukt. Die avond zou ze bonensoep eten.

Als je haar zo zag zitten zou je kunnen denken dat ze zich verveelde. Maar Oetje verveelde zich nooit. Ze droomde met haar ogen open. Ze was net bezig tien rovers in de pan te hakken, zittend op de rug van een vurig paard, toen Thulia Banks langs kwam rollen op skates. De skates, die Thulia had gekregen voor haar verjaardag, werden aangedreven door een motortje. Af en toe kwam er een kleine steekvlam en een zwarte rookwalm uit de uitlaatjes aan de achterkant van de rollerskates.

Thulia was de dochter van de bankeigenaar van het dorp, meneer Banks. Hij was de rijkste van het dorp, op de notaris na.

Hij kocht de mooiste cadeaus voor zijn dochter. De mooiste kleren voor zijn vrouw. En mevrouw Banks ging elke week naar de kapper. Voor zichzelf kocht hij nieuwe auto's. Hij had er wel vijf in de garage van zijn landhuis staan.

Thulia was het enige rijke kind in de omgeving. En ze was het enige kind met een mobieltje. Daarom was zij de baas geworden over alle kinderen in het dorp.

'Luister naar mij,' had Thulia gezegd. 'Alleen ík kan de politie, de brandweer en de dokter bellen. Dat maakt mij de baas.'

'Nou, dat is wel goed,' hadden de kinderen na een kort overleg geantwoord. Het was handig als er iemand kon bellen, vonden ze.

Een groepje kinderen uit Oetjes buurt rende achter Thulia aan.

'Moet je kijken wat Thulia nu weer heeft,' riep een jongen.

'Wat gaat ze hard,' riep een meisje.

Met een zwier remde Thulia. Vlak voor Oetje kwam ze tot stilstand.

Oetje merkte het niet.

'Oetje zit te dromen,' zei een magere jongen.

De kinderen gniffelden.

‘Hé, stinkerd. Kijk eens naar mij,’ zei Thulia met luide stem. ‘Vind je mijn superskates niet geweldig?’ Thulia’s stem klonk zelfs nog hard als ze fluisterde, dus het was écht hard.

Oetje stak haar hand in de lucht. ‘Wacht even.’ Vervolgens gaf ze de laatste twee overgebleven rovers een klap op hun hoofd zodat deze buiten westen raakten. Ze sprong van haar paard en keek de galopperende hengst nog even na. Toen pas keek ze naar Thulia’s superskates. ‘Mooi!’ zei ze. ‘Heel mooi!’

‘Veel mooier dan die vieze skippybal van jou, stinkerd,’ zei Thulia nors.

‘Veel mooier. En mijn naam is Oetje.’

‘Ha!’ zei Thulia. ‘Ha!’

‘Het is vast het mooiste cadeau dat je hebt gekregen, Thulia,’ zei Lieve, die naast Oetje was komen staan. Ze was klein en droeg altijd bruine kleren. Haar brilletje gleed voortdurend van haar neus, waarna ze het met een rustige beweging weer terugschoof.

Thulia keek naar Lieve alsof ze haar nu pas zag. En waarschijnlijk was dat ook zo.

‘Nee, hoor. Het mooiste cadeau dat ik heb gekregen is mijn nieuwe pony, Safira Zachery Zabulon. Ik noem haar Saza.’

‘Heb je nóg een pony gekregen?’ riepen de kinderen door elkaar. Iedereen wist dat ze al twee paarden had.

‘Ze is zo snel als de wind en glanst als een spiegel,’ zei Thulia. Ze kneep haar ogen dicht tot streepjes en stak haar neus in de lucht. Hierdoor kon je recht in haar neusgaten kijken. Thulia’s neus was plat en stomp en zag eruit alsof ze hem tegen een raam aandrukte.

De buurtkinderen riepen ‘wow’ en ‘jee’. Ze verzwegen niet dat ze allemaal heel erg jaloers op haar waren. Want zo zag Thulia het graag.

‘Jij hebt zeker geen pony, Oetje?’ vroeg Thulia, met de nadruk op ‘geen’.

Een jongen met zijn pet achterstevoren op zijn hoofd riep: ‘Natuurlijk niet. Ze kan geen eens nieuwe kleren betalen. Moet je die balletjurk met mottengaten zien.’

De andere kinderen giechelden. Ze vonden Oetje maar raar. Naar school ging ze niet en buitenspelen deed ze nooit. En dan staarde ze soms ook nog uren voor zich uit, zittend op die oude skippybal.

‘Ik heb geen pony,’ zei Oetje. ‘Maar ik zou er best een willen hebben.’

‘Moet je wel kunnen paardrijden,’ zei Thulia. ‘Kun jij wel paardrijden?’

‘Om een paard te hebben hoef je niet te kunnen rijden,’ zei Oetje. ‘Maar toevallig kan ik dat heel goed.’

Thulia schudde haar hoofd. ‘Ik geloof je niet. Ik durf te wedden dat je nog nooit op een paard hebt gezeten.’

Oetje haalde haar schouders op. ‘Net nog.’

‘Waar is je pony dan?’ vroeg Thulia met haar handen in haar zij.

Oetje tikte met haar wijsvinger tegen haar voorhoofd.

‘Wat? Hoe durf je!’ krijste Thulia. ‘Ik ben helemaal niet gek!’

‘Nee, hier,’ zei Oetje. Ze tikte weer tegen haar voorhoofd. ‘Ik bedoel dat ik híér aan het paardrijden was.’

De kinderen lachten en sommigen fluisterden wat in elkaars oor.

‘Dat is nep,’ zei Thulia. ‘En nep telt niet.’

‘Heb je wel eens op een écht paard gezeten, Oetje?’ vroeg Lieve. ‘Ik bedoel; niet in je dromen.’

‘Nee,’ zei Oetje. ‘Maar dat wil niet zeggen dat ik niet kan paardrijden.’

Lieve dacht even na en zei toen: ‘Dat is waar.’

‘In je hoofd paardrijden is niet echt,’ bulderde Thulia. ‘Ik weet zeker dat je het niet kan.’

Lachend ging Oetje staan waardoor ze nog net een stukje groter was dan Thulia op haar skates. ‘Ik zou niet weten waarom niet.’

‘Ha!’ zei Thulia. ‘Ha!’

Op dat moment reden de ouders van Thulia langs.

Meneer en mevrouw Banks zaten in een glimmende cabrio, een auto zonder dak. Toen meneer Banks zijn dochter bij Oetje zag staan, trapte hij hard op de rem. Zo hard dat mevrouw Banks met een gil onder het dashboard schoot.

‘Mijn vaders nieuwe auto.’ Thulia’s neus leek nu op een stopcontact, zo hoog had ze hem in de lucht gestoken. ‘Deze is nog duurder dan de vorige nieuwe.’

De kinderen keken met open mond. Zo’n mooie auto hadden ze nog nooit gezien.

‘Waarom is deze auto duurder?’ vroeg Oetje. ‘Hij heeft geen dak.’

‘Ha! Ha!’ Thulia’s ogen schoten zenuwachtig heen en weer, als dikkopjes gevangen in een glazen pot.

‘Thulia, engeltje,’ zei meneer Banks. ‘We hebben je overal gezocht. Waarom neem je je telefoon niet op?’

‘Ik vind het een stom mobieltje,’ zei Thulia. ‘Daarom.’

‘Je krijgt een nieuwe,’ zei mevrouw Banks, die weer op de passagiersstoel was gekropen. Haar ogen zaten achter een grote zonnebril verborgen en ze droeg een sjaaltje op haar hoofd.

‘Wat doe je in deze armoedige buurt, liefje?’ vroeg meneer Banks. Waarschuwend stak hij een vinger op naar de kinderen, die steeds dichter bij zijn auto kwamen staan.

‘Kom snel naar huis, Thulia,’ zei mevrouw Banks. ‘Tijd voor je schoonheidsslaapje. Morgen moet je fit zijn voor de wedstrijd.’

‘En voor de prijsuitreiking.’ Meneer Banks liet de motor van de auto brullen. Hij stak net als Thulia zijn neus in de lucht. Er hing een stukje snot aan.

‘Tot zo, Thulia,’ riep mevrouw Banks.

Meteen daarop gaf meneer Banks gas. De auto schoot weg. Mevrouw Banks werd tegen de stoel aan gedrukt en het sjaaltje op haar hoofd waaide los. Nog voor het de grond raakte was de familie Banks de straat al uit gereden.

‘Aan wat voor wedstrijd doe je mee, Thulia?’ vroeg een meisje met haren vol klitten.

‘Ja, Thulia,’ riep een klein meisje met staartjes. ‘Mogen we komen kijken?’

‘Weten jullie dat dan niet?’ vroeg Thulia. Ze keek naar het oude huis van Oetje. ‘Ach, ik ben in de armenbuurt. Jullie zielige mensen kunnen dat helemaal niet weten. Morgen is er een springwedstrijd bij manege Malstal. Ik doe mee met Saza. De

burgemeester komt ook. En mijn vader heeft me verteld dat de winnaar welkom is op het jaarfeest. Dat is een feest bij de burgemeester thuis. Het eten schijnt verrukkelijk te zijn. Kip zo sappig en mals dat het als karamel in je mond smelt, goudgeel gebakken frietjes met heel veel mayonaise, en taartjes, ijs, slagroom en chocolade zoveel als je maar op kunt.'

De kinderen staarden Thulia hongerig aan. Er knorde een maag.

'Alleen de belangrijkste mensen uit heel het land mogen op het feest komen,' zei Thulia.

'Wat leuk!' zei Oetje. 'Een springwedstrijd.'

Thulia wees met haar wijsvinger naar Oetje. 'Ik zéí dat alleen belángrijke mensen op het jaarfeest mogen komen.'

'Jij, Thulia! Jij mag vast komen,' riepen een paar buurtkinderen haastig.

'Jij hebt toch ook een pony?' vroeg Oetje aan Lieve.

'Hij heet Pluis,' zei Lieve. 'Ik doe ook mee aan de wedstrijd.'

Thulia's ogen werden rond als knikkers, maar dan wel heel kleine knikkers. 'Jij doet mee aan de wedstrijd? Op die oude haarbal?'

'Nee, op Pluis,' zei Oetje.

'Dat is dan één concurrent minder,' zei Thulia. 'Kan Pluis eigenlijk wel springen of loopt hij om de hindernissen heen?'

Thulia moest hard om haar eigen grap lachen. De buurtkinderen

keken Thulia schuw aan. Ze vonden Lieve lief. Maar na een strenge blik van Thulia lachten ze toch hard met haar mee.

Lieve beet op haar lip. ‘Ik mag meedoen omdat mijn vader helpt als vrijwilliger bij de wedstrijd. Maar Pluis kan niet goed springen. Ik word vast laatste.’

‘Wie meedoet kan winnen,’ zei Oetje.

Lieve glimlachte beverig. Met een vinger veegde ze in haar oog waardoor haar brilletje scheef op haar gezicht kwam te staan.

‘Ik ga ook meedoen,’ zei Oetje.

‘Aan de wedstrijd?’ vroeg Thulia. ‘Dat kan niet. Je hebt geen pony. En echte paardrijkleding heb je vast ook niet.’ Ze trok aan de trui van Oetje en veegde daarna met een vies gezicht haar hand af aan die van Lieve.

‘Wat dragen ruiters eigenlijk?’ vroeg Oetje.

‘Een cap, een net jasje, een witte rijbroek en paardrijlaarzen,’ zei Lieve. Ze kreeg blosjes op haar wangen toen ze zei: ‘En het moet allemaal schoon, gepoetst en fris gewassen zijn.’

‘Een paardrijbroek heb ik al.’ Oetje trok aan haar witte legging.

‘Dat is geen paardrijbroek,’ zei Thulia. ‘En hij zit vol met vlekken.’

‘Ik zal hem wassen,’ zei Oetje. ‘Dan is het net echt.’

‘Echt nép,’ zei Thulia.

‘Nee,’ zei Oetje. ‘Nep-echt.’

‘Ha!’ zei Thulia. ‘En je gaat zeker op dat paard in je hoofd meedoen? Nep paardrijden.’

Iedereen lachte, behalve Lieve.

‘Een paardrijbroek heb ik al,’ zei Oetje. ‘Een pony zal ook wel lukken. Waar kan ik me opgeven voor de wedstrijd?’

De kinderen fluisterden opgewonden met elkaar. Een paar lachten en stootten elkaar aan.

‘Wedden dat het haar niet lukt?’ zei de magere jongen.

‘Je opgeven kan bij de notaris,’ zei Lieve. ‘Maar je moet snel zijn, want dat kan maar tot vanmiddag vijf uur. Het is nu kwart over vier… geweest.’

‘Doe geen moeite, Oet,’ zei Thulia. ‘Het gaat je toch niet lukken. Paarden zijn heel duur en jij hebt geen geld.’ Ze zette haar super-skates weer aan en zoefde lachend de straat uit.

De kinderen renden juichend achter haar aan. Oetje en Lieve bleven achter.

‘Ga je je écht opgeven voor de wedstrijd?’ vroeg Lieve.

‘Ja.’

‘Maar met welke pony dan?’

‘Dat weet ik nog niet.’

Oetje zei Lieve gedag en zwaaide, zwaaide, zwaaide. Tot Lieve uit zicht was. Daarna ging ze naar binnen. Met Coentje.

In Oetjes huis stonden niet veel meubels en apparaten. En wat er stond was oud. In de keuken stonden een wasmachine en een fornuis. Ook stond er en een tafel met een stoel die ze vaak gebruikte om een tent onder te bouwen.

Ze zette haar emmertje bonen op de keukentafel. ‘Hoi Paleis, ik ben er weer!’

Coentje spinde en gaf kopjes. ‘Ik heb een pony nodig,’ zei ze tegen de kat. ‘Misschien weet Walbert wel waar ik er een kan vinden.’

Dagen, zelfs weken konden er voorbijgaan dat Oetje Walbert niet zag, want hij was heel klein. Rustig wandelde hij door het huis. Van links naar rechts, van beneden naar boven en weer terug. Hij kon overal zitten. Misschien kroop hij onder de dekens van haar bed of achter de buizen van haar bad. Of hij zat verstopt tussen de bladeren van de takken die Oetje voor hem plukte in het bos. Er hing een tak in bijna elke kamer van het huis.

Oetje keek achter de wasmachine en onder de tafel, maar Walbert zag ze niet. Hij hing ook niet aan het snoer van de telefoon. De telefoon gebruikte ze bijna nooit. En als ze belde, dan kon de verbinding zomaar verbreken omdat de telefoon al heel oud was. Ze keek achter het deurtje van de koekoeksklok. Achter de potten en de pannen. Walbert was niet in de keuken.

Via een houten ladder klom Oetje naar de volgende verdieping. Dat was de woonkamer. Midden in de kamer pronkte een reusachtige luie stoel met lapjes erop genaaid waar de stof was versleten. Erachter stond een lamp zodat Oetje er tot diep in de nacht kon zitten lezen. Alle muren eromheen waren gevuld met boekenkasten. Tot aan het plafond. Ze stonden zelfs voor de ramen. De boekenkasten stonden bol van de boeken. Oetje hield van lezen. Wie haar ooit had leren lezen wist ze niet meer, maar ze kon het als de beste.

'Walbert?' riep Oetje. 'Waar zit je toch?' Ze klom naar de volgende verdieping. De slaapkamer én badkamer. Boven een bed, bijna zo groot als de kamer, hing aan ijzeren kettingen een badkuip. Een wirwar van buizen liep door de kamer. Daar kon het water door stromen. Oetje gebruikte de buizen om haar kleren aan op te hangen, want een kledingkast paste niet meer in de kamer.

Het bad was zo klein dat Oetje er alleen met haar knieën opgetrokken in kon zitten. Een groter bad vond Oetje niet nodig. Ze ging bijna nooit in bad. Ze rook dan ook niet naar zeep, maar naar bonen en gebakken uien.

Dat Oetje zich nauwelijks waste, was niet omdat ze te arm was om zeep te kopen. Maar omdat ze in een van haar lievelingsboeken had gelezen dat schone kinderen eerder door heksen werden geroken. Omdat heksen een hekel hebben aan kinderen, leek het Oetje verstandig om ze niet haar kant op te lokken met naar shampoo geurende haren. Ze had besloten om zich nooit meer te wassen. Maar toen de vlooien en de luizen te erg begonnen te kriebelen en haar sokken met korsten aan haar tenen bleven plakken, was ze toch maar weer in bad gegaan. Maar

niet te vaak. Een keer in de twee maanden was precies goed. Zo kon haar heksenbeschermingslaag, zoals ze het zelf noemde, niet te veel worden aangetast. En het werkte. Oetje had nog nooit een heks gezien.

Soms gebruikte Oetje haar bad ook wel eens als wc. Maar alleen als ze het echt niet op kon houden. Haar wc was buiten. Naast het huis. In het houten huisje stond een toiletpot met daarin een gat zo diep dat je de bodem niet kon zien. Alleen wanneer het buiten heel stil was en als ze lang genoeg bleef wachten, dán kon Oetje wel eens een drolletje horen plonzen.

Op de zolder kwam Walbert niet. Daar hingen geen takken met blaadjes en er waren veel spinnen. Het was de spannendste ruimte van het huis. Oetje kwam er niet elke dag. Zo bleef het bijzonder, vond ze. Maar ze kwam er wel graag.

Op de zolder rook het lekker muf. Er hingen prachtige patronen van spinnenwebben en er lag zo'n dikke laag stof dat Oetje er met haar vingers tekeningen in kon maken. Maar het belangrijkste

was: er stond een schatkist. Het was een grote, ouderwetse kofferkist. Zo groot dat Oetje er makkelijk zeven keer gestrekt in kon liggen. Hoe de kist ooit boven was gekomen, was een raadsel. Ook voor Oetje. De schatkist had er altijd al gestaan.

Als Oetje iets nodig had, een voetbal, zwemflippers, zeep of een verrekijker, dan keek ze in de schatkist. Meestal kon ze daar wel vinden wat ze nodig had. De skippybal had ze ook zo gevonden, al was ze eigenlijk op zoek geweest naar een fiets. En de kist zat vol met verkleedkleren. Oetje vond er altijd iets ‘nieuws-ouds’ om aan te trekken.

Oetje hing ondersteboven in de schatkist. Ze wist zeker dat ze er ooit eens een cap in had zien liggen. Waar was dat ding toch? Haar hand raakte iets hards en ronds.

Het was geen cap, maar een tropenhelm. ‘Ook goed,’ zei Oetje. Met de tropenhelm op haar hoofd zocht ze verder naar de rest van haar paardrijdoutfit.

Ze vond een rieten rokje, een rode jas met franje en een paar rubberen laarzen. Oetje trok ze aan, maar ze pasten niet. De tenen van haar voeten zaten dubbelgevouwen in de laarzen.

'Daar kom ik niet ver mee,' zei ze tegen Coentje. 'Maar daar weet ik wel wat op.'

Door haar handen en voeten aan de zijkanten van de ladder te plaatsen gleed ze snel naar beneden. In de keukenla vond ze een schaar. Met haar tong uit haar mond van inspanning knipte ze de neuzen van de laarzen. Nu ging het aantrekken een stuk makkelijker. Tevreden wiebelde ze met haar blote tenen, die naar buiten staken. Coentje kriebelde met zijn snorharen langs haar tenen.

'Je hebt gelijk, Coentje,' zei ze. 'Het ziet er niet uit met die blote tenen. Ik zal sokken aantrekken.' Een blauwe hing over de buizen van het bad en een groene lag in de wasmachine.

'Nu alleen nog een schone rijbroek en een pony,' zei Oetje.

Oetje deed de legging in de wasmachine. In de hoop dat alle vlekken eruit zouden gaan deed ze er extra veel waspoeder bij.

Ze snuffelde aan het jasje. Het rook muf. Best lekker, vond Oetje, maar voor de wedstrijd moest het ook fris zijn, had Lieve gezegd. Oetje stopte het jasje bij de legging in de wasmachine. Voor de zekerheid deed ze er nog twee scheppen waspoeder bij. Met een klap sloeg ze het deurtje van de wasmachine dicht. Die kon draaien.

Ze keek naar de klok. Vijf voor vijf. Ze had nog vijf minuten om zich op te geven voor de wedstrijd. Een pony had ze nog niet. Maar met de kleding was het zo makkelijk gegaan, een pony vinden zou ook wel lukken. Ze zou de notaris alvast bellen.

‘U wilt zich opgeven voor de springwedstrijd?’ vroeg de notaris aan de andere kant van de lijn.

‘Dat klopt,’ zei Oetje. ‘Daarom bel ik nou juist.’

‘U bent nog net op tijd,’ zei de notaris. ‘Wat is uw naam?’

‘Oetje,’ zei Oetje.

‘Achternaam?’ vroeg de notaris.

‘Geen achternaam, gewoon Oetje.’

‘O,’ zei de notaris. ‘Oetje dus.’

‘Nee,’ zei Oetje. ‘Niet Oetje-dus. Oetje.’

‘Naam van de pony?’

Daar had ze nog niet over nagedacht. Hoe kon ze nou weten hoe het paard heette als ze het nog niet had ontmoet?

Oetje keek naar de wasmachine. Sopbubbels kwamen door het deurtje naar buiten en vielen op de skippybal. Op de skippybal zat Walbert. Natuurlijk, wat een goed idee van Walbert, dacht Oetje. Ze kon meedoen aan de wedstrijd met de skippybal. Nep-echt paardrijden in haar hoofd kon ze als de beste en skippyballen kon ze echt-echt goed.

‘Hallo?’ zei de notaris. ‘Bent u daar nog?’

‘Dat is het,’ zei Oetje.

‘Naam van de pony?’ herhaalde de man zijn vraag.

‘Nep-echt,’ zei Oetje hardop tegen zichzelf. ‘Maar hoe zal ik-um noemen?’

‘Verstond ik dat wel goed?’ vroeg de notaris. ‘Wilt u de naam nog eens herhalen?’

Koekoek!

De vogel schoot uit de klok. Het was vijf uur. Tegelijkertijd klonk er een klik. De telefoonverbinding was verbroken.

Geeft niet, dacht Oetje, die vijf keer naar de koekoek zwaaide.

Ze pakte de wandelende tak van de skippybal, die steeds natter en glibberiger werd van het zeepsop. ‘Je hebt alweer gelijk, Walbert. Ik zal meteen in bad gaan.’ Oetje ging zich speciaal voor de springwedstrijd wassen. Al vond ze het jammer van haar heksenbeschermingslaag. Het was tenslotte nog maar een maand geleden dat ze voor het laatst in bad was geweest.

Terwijl de wasmachine haar kleren rondje na rondje liet draaien, zeepte Oetje zich in.

De springwedstrijd

Het was een prachtige lentedag; de lucht was blauwer dan blauw. De vogels floten, piepten en tjilpten. De springwedstrijd was al begonnen, maar Oetje lag nog lekker te slapen. Ze had tot diep in de nacht zitten lezen.

Coentje tikte met zijn pootje op haar gezicht.

'Hé, Coentje,' zei Oetje slaperig. 'Ik droomde dat wij de enige zijn die een botsing tussen de aarde en de planeet Jupiter kunnen voorkomen. Dus laten we snel weer op ons vliegende boek stappen…'

Coentje tikte op haar neus.

Daar werd Oetje wel wakker van. 'Dat is ook zo, vandaag is de springwedstrijd. Ik zal opstaan. De botsing met Jupiter is toch pas volgende week. Het kan wel even wachten.'

Oetje rekte zich uit en deed een paar gymnastiekoefeningen. Vijf keer met haar handen naar haar tenen en
nog eens tien
kniebuigingen.

Vervolgens
gleed ze over de
trapladders
naar beneden.

Halverwege de laatste trap wist ze met een sprong nog net op tijd Walbert te ontwijken. Hij klom via de ladder naar boven. Tijdens de sprong had ze het gevoel dat ze vloog. Tot ze de grond raakte.

'Goedemorgen, Walbert.'

Walbert klom rustig verder.

Oetje stak het fornuis aan om de bonensoep van de vorige dag op te warmen.

De schoongewassen kleren hingen in de keuken aan de waslijn. De vlekken waren niet helemaal uit de legging, en hij was ook nog verkleurd door het rode jasje. Hij was nu lichtroze. Oetje voelde aan de was. Droog.

Ze at haar bonensoep. Daarna kleedde ze zich aan en zette haar tropenhelm op haar hoofd. 'Zo, nu alleen nog mijn paard pakken.' En dat deed ze. Ze sprong op haar skippybal, die door het schuim uit de wasmachine glom als een spiegel. Opgewekt stuiterde ze naar manege Malstal.

Het was mooi weer, daarom werd de springwedstrijd buiten gehouden. De houten banken van de tribune zaten vol met mensen. De mensen kletsten en lachten met elkaar. Het gonsde van de geluiden. Veel dorpsgenoten waren naar de manege gekomen om de springwedstrijd te bekijken. Maar er waren ook veel mensen die Oetje niet kende. Die mensen droegen mooie kleren. Ze kwamen uit Zegenrijk. Deze stad lag niet ver van Luttel vandaan. Daar woonde de burgemeester.

Oetje keek naar het springterrein. De hindernissen stonden opgesteld in de buitenbak, maar gesprongen werd er niet.

‘Waarom springt er niemand?’ vroeg Oetje aan een vrouw met een hoed die bezaaid was met nepbloemen.

‘Het is halverwege de wedstrijd,’ zei de vrouw. ‘Het is pauze.’

‘O, daarom,’ zei Oetje. ‘Nu begrijp ik het.’ Ze zwaaide en hupte verder.

Even verderop stond een kraam waar frieten en kroketten werden verkocht. Een vette walm kringelde uit de kromme schoorsteenpijp.

Naast de frietkraam stond een houten huisje met het woord kassa erop. Het was niet veel groter dan Oetjes toilet. Oetje kon niet zien wat daar werd verkocht. In het loket zat een dikke vrouw met heel veel haar. Met al dat haar én haar dikke lijf vulde ze het hele huisje. Oetje herkende de vrouw. Het was Gundula. Die werkte bij de bioscoop, net als Ouwe Otto. Als zíj bij de kassa zat kwam Oetje niet binnen zonder te betalen. En betalen kon Oetje nooit, want ze had geen geld. Oetje sprong snel verder.

Achter de kassa en de frietkraam lagen de weilanden van manege Malstal. Een weiland werd gebruikt als parkeerplaats voor de auto’s en paardentrailers. Een ander weiland werd gebruikt als inrijterrein om de paarden warm te stappen.

‘Jij bent al opgewarmd van de rit hiernaartoe,’ zei Oetje tegen haar skippybal. ‘Kom, dan gaan we terug. We moeten de hindernissen eens goed bekijken.’

Tegen de muur van de paardenstallen stonden de buurtkinderen geleund.

‘Je gaat toch niet springen, Oetje?’ vroeg de jongen met de pet achterstevoren op zijn hoofd.

‘Toch wel,’ zei Oetje.

De kinderen lachten.

‘Je liegt,’ zei de grote jongen met sproeten. ‘Je doet helemaal niet mee.’

‘Toch wel,’ zei Oetje. ‘Toch wel.’

Het kleine meisje met de staartjes leek het te begrijpen. Ze wees en riep: ‘Oetje doet mee op de skippybal.’

De buurtkinderen lachten.

‘Nou, dag hoor,’ zei Oetje, ‘we gaan de hindernissen bekijken.’ Ze zwaaide en sprong verder.

De jongen met de pet riep haar achterna: ‘Springen met een skippybal! Dat gaat je nooit lukken, Oet.’

Oetje bekeek het springterrein goed. De blauw-wit en rood-wit gestreepte hindernisbalken stonden kriskras door de paardenbak. De een gekruist, de ander recht. En er lag een dikke laag zand.

'Hé, Oetje, kom je ook even kijken?' Het was slager Snijworst.

Oetje knikte. 'En ik doe mee.'

'Heb je wel een paard dan?'

'Nee,' zei Oetje.

De slager lachte. Hij stootte zijn vrouw aan die naast hem zat. 'Ze zegt dat ze meedoet, maar ze heeft geen paard.'

'Wat leuk, Oetje,' zei de vrouw vriendelijk.

De slager moest nu heel hard lachen.

Oetje keek met een ernstige blik naar de hindernissen.

'Dit noemen ze de ring,' zei de slager. 'Straks zullen ze omroepen: "Wil Oetje in de ring verschijnen?"' Hij deed alsof hij een microfoon vasthield.

Oetje lachte. Dat klonk goed.

'De hindernissen zijn gelukkig niet heel hoog,' zei de slager. 'Tenzij je zonder paard moet springen.'

'Wat is dat?' vroeg Oetje. Ze wees naar een witte tent die aan de overkant in de bocht stond.

'Dat is de tent voor de rijke mensen. Zij hebben de beste plek om de wedstrijd te kunnen bekijken. Zie je die bedienden?'

Oetje zag mannen en vrouwen in zwarte broeken en witte jasjes haastig heen en weer lopen. Ze droegen dienbladen volgeladen

met taartjes, hapjes, dampende theepotten en glazen limonade.

‘Kijk, rijke mensen eten de hele dag taartjes. Taartjes en bitterballen,’ zei de slager.

Oetje keek naar een vrouw in de tent. Om haar dunne nek droeg ze een zware ketting. Naast haar zat een man met bolle wangen. Hij droeg geen ketting.

‘Dat zijn burgemeester Minke en haar man,’ zei de slager. ‘Naast haar man zit notaris Pavel en zijn vriend.’ Oetje zag een kleine man met een witte gleufhoed en een grote bril. De man die naast hem zat was groot en gespierd en leek bijna uit zijn T-shirt te knappen. Met een grote, witte glimlach gaf hij de notaris een taartje.

‘En daarnaast zit… ach, dat weet je wel.’ Het was meneer Banks met zijn vrouw, de ouders van Thulia.

Meneer Banks droeg een net pak met een das. Tevreden keek hij om zich heen. Hij propte de ene na de andere bitterbal in zijn mond.

Mevrouw Banks leek haar best te doen om in het zicht van de burgemeester te komen. Ze zat op het puntje van haar stoel. Geïrriteerd duwde ze haar dikke man naar achteren als hij een bitterbal pakte. Ze droeg een smetteloos wit jurkje. Haar borsten leken in deze jurk op voetballen die elk moment uit de jurk konden floepen. Op haar hoofd droeg ze een raar hoedje. Oetje vond het op de plumeau lijken waar ze een keer per jaar haar huis mee afstofte.

Haar aandacht werd getrokken door een busje dat vlak naast de tent parkeerde. De slager zag het ook.

‘Dat is bakker Bol,’ zei hij na een zucht. ‘Hij doet goede zaken. Al voor de tweede keer vandaag komt hij taartjes en gebakjes brengen.’

De slagersvrouw lachte, maar ze keek droevig. Uit haar tas haalde ze een papieren zak met dikke boterhammen met worst. ‘Wil je ook een boterham, Oetje?’ vroeg ze.

Oetje schudde van nee. Ze bleef naar de tent kijken.

De slager pakte een boterham aan van zijn vrouw. ‘Oetje wil liever gebak, geloof ik.’

De slagersvrouw zei: ‘Wie wil dat nou niet?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Oetje. ‘Ik weet niet wie er wél en wie er níét taartjes wil eten.’

‘Iedereen eet graag taartjes,’ zei de slager. ‘Jij toch ook?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Oetje. ‘Ik weet niet hoe ze smaken.’

‘Arm kind,’ zei de slagersvrouw. ‘Heb je nog nooit een taartje gegeten?’

‘Dat geeft niet, hoor,’ zei Oetje. ‘Wat ik niet ken, dat kan ik ook niet missen.’

‘Als je eenmaal een taartje hebt geproefd wil je ze elke dag wel eten,’ zei slager Snijworst. ‘Lekker als toetje, na een smakelijke karbonade van onze slagerij, natuurlijk.’

Oetje zag hoe een bediende twee schalen met gebakjes voor de burgemeester neerzette. ‘Misschien mag ik er wel eentje proeven,’ zei Oetje. Vastberaden sprong ze naar de tent.

‘Pas maar op,’ riep de slager. ‘Wat je kent, dat kun je gaan missen.’

Bij de tent aangekomen zag Oetje dat die op hoge palen stond. De gasten waren via een trappetje aan de achterkant naar boven geklommen. Het was te hoog voor Oetje om naar binnen te kunnen kijken, daarom ging ze op haar skippybal staan. Dat was wiebelig. Om niet te vallen hield ze zich vast aan de houten planken van de vloer.

In de tent stonden zachte stoelen. De tafels waren gedekt met witte tafellakens. Op de tafels stonden schalen vol met gebakjes en hapjes.

Burgemeester Minke en haar man zaten vlak voor Oetje. Ze kon zien dat de vrouw heel klein was en met haar voeten nauwelijks bij de grond kon komen.

‘Prachtig weer voor een springwedstrijd,’ zei de man van de burgemeester tegen zijn vrouw. ‘En wat een lekkere taartjes en hapjes.’

‘Heerlijk, heerlijk, heerlijk,’ zei de burgemeester. Ze trok aan de burgemeestersketting. ‘Alleen de ketting is te zwaar.’

‘Doe hem dan even af,’ zei de burgemeestersman. Hij pakte een taartje van de schaal en zette zijn tanden erin nog voor hij het op een bordje had gezet.

‘De ketting afdoen?’ vroeg de burgemeester. ‘Dat kan niet zomaar. Ik ben aan het werk.’

Oetje begreep het niet. De ketting was prachtig, maar als het pijn deed, waarom deed ze hem dan niet af?

‘Goed, goed, maar neem dan een taartje,’ zei de burgemeestersman. Hij had slagroom op zijn neus zitten. ‘Ze zijn werkelijk verrukkelijk.’

De burgemeester zuchtte. ‘Zie al de arme mensen uit Luttel. Zij eten hun meegebrachte boterhammetjes. De mensen uit Zegenrijk kunnen een zak patat met mayonaise of een kroket betalen, maar ook zij eten geen taartjes. Ik wil niet dat de mensen naar me kijken en denken: wat een luie vreetzak is die burgemeester van ons.’

De burgemeestersman trok zijn schouders op. ‘Jij denkt alleen maar aan je werk en aan anderen,’ zei hij. ‘Geniet van het leven. Eet een taartje!’ Het klonk als een reclame.

‘En misschien kun jij even stoppen met taartjes eten,’ zei de burgemeester pinnig. ‘We hebben nog niet alle ruiters zien springen. Straks is alles al op nog voor de wedstrijd voorbij is.’

Oetje had ademloos zitten luisteren. Als je taartjes hebt waarom zou je ze dan niet mogen eten? dacht ze.

Ze keek naar een taartje dat vlak voor haar stond. De chocolade glansde. De slagroom zag er luchtig en romig uit. De frambozen sappig en rozerood. Oetje kreeg bijna het gevoel dat ze iets miste. Taartjes moesten wel heel lekker zijn, dacht ze.

‘Wanneer begint de wedstrijd weer?’ vroeg de burgemeester.

‘Het gaat zo beginnen,’ zei de burgemeestersman. ‘Volgens de notaris rijden er nog maar een paar ruiters. Eentje is niet op komen dagen.’

Oetje zag dat de notaris naar de burgemeester toe boog en wat zei, maar meneer Banks brulde er zo hard doorheen dat de notaris niet te verstaan was.

‘Dat klopt!’ tetterde meneer Banks. ‘Dat is Oetje.’ Hij maakte een gebaar alsof hij een vlieg probeerde weg te wuiven. ‘Ze heeft geen pony, dus ze kan helemaal niet meedoen.’

‘Kan ik wel,’ zei Oetje.

‘Wie zei daar wat?’ vroeg de burgemeester. Zoekend keek ze om zich heen.

Oetje zwaaide. ‘Ik ben hier, beneden.’

Nu zag de burgemeester haar wel. En niet alleen zij. Iedereen in de tent keek naar Oetje.

‘Daar heb je die stinkerd,’ zei meneer Banks nors. Hij kneep zijn kleine oogjes samen, zodat ze verdwenen in het vet van zijn wangen. ‘Kssst! Scheer je weg!’

‘Meneer Banks,’ zei de burgemeester streng. ‘Noem dit kind geen stinkerd. Ze heet Oetje.’

Meneer Banks sputterde verontwaardigd, maar de burgemeester luisterde niet.

‘Oetje, klopt het dat je geen pony hebt?’ vroeg ze. ‘Zonder pony kun je namelijk niet springen.’

‘Inderdaad,’ zei meneer Banks. Hij boog zich naar Oetje toe en snauwde: ‘Het is een schande dat je je überhaupt hebt opgegeven.’

‘Een schande,’ herhaalde mevrouw Banks.

‘Maar ik kan wel springen, hoor,’ zei Oetje.

‘Maar dat is geweldig,’ zei burgemeester Minke.

De notaris zei: ‘Ga je dan maar snel aanmelden, Oetje.’ Hij wees naar het kleine huisje bij de frietkraam. Het huisje waar kassa op stond geschreven. ‘Dan kun je gelijk betalen.’

‘Betalen?’ vroeg Oetje.

Mevrouw Banks giechelde. ‘Om aan de springwedstrijd mee te mogen doen moet je eerst betalen. Wist je dat niet?’

Meneer Banks schaterde het uit en gaf de vriend van de notaris

een klap op zijn schouder. ‘Ze kan niet betalen, want ze heeft geen geld.’

De vriend van de notaris keek boos naar meneer Banks. Die trok zijn hand snel weg.

‘Dat is niet om te lachen, meneer Banks,’ zei de burgemeester. ‘Kun je echt niet betalen, Oetje?’

‘Ik heb geen geld,’ zei Oetje.

‘Wat jammer,’ zei de burgemeestersman. Hij pakte het taartje waar Oetje naar had gekeken en gaf het aan haar. ‘Alsjeblieft, voor jou.’ Plotseling keek hij naar de burgemeester alsof hij besefte dat hij iets deed wat niet mocht. ‘Een taartje mag ze toch wel hebben?’

‘Ja,’ zei de burgemeester. ‘Een taartje mag ze wel hebben.’

‘Bedankt,’ zei Oetje. Vervolgens stuiterde ze met het taartje in haar hand naar de kassa.

‘Als dat stinkerdje niet is,’ zei Gundula, de vrouw bij de kassa. Ze kneep in haar neus alsof ze hondenpoep rook. Dat vond Oetje verdacht. Alleen heksen vonden dat kinderen stonken naar verse hondenpoep.

Zie je wel, dacht Oetje. Dat komt er nou van als je te vaak in bad gaat. Dan kunnen de heksen je beter ruiken.

Oetje bekeek Gundula eens goed. De gigantische bos haar op

het hoofd van de vrouw kon heel goed een pruik zijn. Heksen zijn altijd kaal, stond er in het boek. En daarom dragen ze een pruik om niet op te vallen.

Zodra ik de kans krijg, dacht Oetje, zal ik de heksentest doen.

'Stinkerdje,' zei Gundula nors. 'Je naam staat niet op de lijst.'

'Ik heet Oetje,' zei Oetje.

Gundula ging met haar dikke wijsvinger langs een lijst met namen. 'Hier sta je,' zei ze op een toon alsof ze het nauwelijks kon geloven. 'Dat is dan tien euro.'

Oetje trok haar schouders op. 'Ik heb geen geld.'

Gundula keek streng naar Oetje. 'Wat heb je daar in je hand?'

Oetje zette het taartje naast de kassa. 'Alstublieft.'

In een paar happen schokte Gundula het taartje naar binnen. En ze had Oetje er niet eens voor bedankt.

'Twien euwo,' zei ze met slagroom in haar mondhoeken.

'Kost een taartje geen tien euro?' vroeg Oetje.

Gundula likte haar vingers af. 'Betalen en snel een beetje.' Ze boog door het luik naar Oetje toe. Hierdoor kwam ze voor een kort moment met haar mollige schouders klem te zitten tussen de houten planken.

Op dat moment sloeg Oetje toe. Hard trok ze aan de haren van de vrouw.

'Au!' gilde Gundula.

Toen de pruik niet meteen losliet trok Oetje nog wat harder.

'Laat los, rotkind! Waarom doe je dat?'

Oetje liet de haren van de vrouw los. 'Ik dacht dat u een heks was. Maar dat bent u niet.'

'Wegwezen, jij!' Met een klap sloeg Gundula het luik dicht.

Daar stond Oetje. Met haar skippybal, maar zonder taartje.

‘Je ziet eruit alsof je paard gestolen is,’ zei een jongen. Hij droeg een witte rijbroek en een net jasje.

‘Ik mag niet meedoen,’ zei Oetje.

‘Dat is jammer,’ zei de jongen. ‘Ik heet Jin en mijn paard heet Winston. Hoe heet jouw paard?’

Oetje wilde net antwoord geven toen de jongen alweer een volgende vraag stelde. ‘Waar staat je paard eigenlijk? Nog op stal? Gave skippybal. Mijn moeder leeft niet meer, mijn vader zorgt voor me.’

‘Je praat veel,’ zei Oetje.

‘Kom je hier uit het dorp?’ ging de jongen onverstoord door. ‘Ik niet. Ik kom uit de stad. Ik heb je dan ook nog nooit eerder gezien. Ik heb net gereden, het ging hartstikke goed. Winston en ik waren foutloos en we hadden een snelle tijd. Misschien kan ik wel een plaats op het podium bemachtigen.’

Er klonk een klik. Het luik ging weer open.

‘Wat sta je hier nou te kletsen?’ riep Gundula. Ze wees naar Oetje. ‘Ga je nog betalen of hoe zit dat?’

Oetje trok de zakken van haar jasje naar buiten. Er kwam alleen wat pluis uit.

‘Geen geld, geen wedstrijd!’ schreeuwde Gundula. Speeksel sproeide uit haar mond.

Jin haalde geld uit zijn broekzak. ‘Betaal me later maar terug,’ zei hij tegen Oetje.

Met tegenzin nam Gundula het geld aan. Nadat ze Oetje twee papieren had gegeven sloeg ze het luik weer met een klap dicht. Op het ene papier stonden de deelnemers en de starttijden en op

het andere stonden de hindernissen getekend. Ondanks dat Oetje heel goed kon lezen, begreep ze er helemaal niets van.

Jin keek met haar mee. ‘Is het je eerste wedstrijd?’

‘Ja.’

‘Je bent de laatste deelnemer,’ zei Jin. ‘Kijk, je begint en eindigt bij het vlaggetje.’ Met een vinger trok hij een lijn langs de hindernissen. ‘En dit is de volgorde waarop je de hindernissen moet springen. Doe je het anders dan gaat de bel en ben je af. Je mag geen balken eraf gooien, dan krijg je strafpunten. En je paard mag niet vaker dan drie keer weigeren. Anders ben je ook af.’

Oetje begreep het.

‘Ik ben heel benieuwd naar je pony,’ zei Jin. ‘Hij heeft een bijzondere naam.’

‘Hoe heet hij dan?’ vroeg Oetje.

‘Je bent grappig,’ zei Jin. ‘Nou, succes. Ik zie je later.’

‘Bedankt, Jin,’ zei Oetje. Ze zwaaide de jongen na. Hij liep naar een meisje dat met twee paarden aan de teugels op hem stond te wachten.

Daarna keek Oetje op de lijst met deelnemers om te zien hoe haar skippybal heette. ‘Een lange naam, maar wel leuk,’ zei ze tevreden.

Oetje had geen taartje meer, maar ze mocht meedoen aan de springwedstrijd. Blij sprong ze op haar skippybal naar de wedstrijdring.

Aan de zijkant van de ring, tussen de twee tribunes in, stond nog een klein huisje. In het huisje zat een net geklede man. Met een krulsnor. Dat was de omroeper. Voor hem stond een microfoon. Zijn stem bulderde door de luidsprekers: ‘Jaaaa! Welkom terug na een fijne pauze, dames en heren. We gaan weer beginnen. Gaat u er maar eens goed voor zitten.’

Oetje ging voor het huisje staan. Ze zwaaide naar de omroeper.

Die legde zijn hand op de microfoon waardoor hij begon te knetteren. Schel fluisterde hij: ‘Zo zie ik niets, stinkerdje. Aan de kant en snel een beetje.’

‘Oetje,’ zei Oetje.

Op dat moment zag ze Lieve op Pluis de ring binnenstappen. Iemand was zo vriendelijk om Lieve daarbij te helpen, want Pluis had duidelijk geen zin. Sloom sjokte hij achter de man aan.

Oetje ging bij de bakrand staan.

De omroeper riep door de luidsprekers: ‘De volgende kandidaat is in de ring verschenen: Lieve Lievegoed op haar pony Pluis.’

Het publiek klapte beleefd.

Oetje schreeuwde zo hard als ze kon: ‘Zet hem op, Lieve! Kom op, Pluis!’

‘Nee, maar. Als dat stinkerdje niet is,’ zei Thulia. ‘Wat heb jij nou op je hoofd?’

Oetje groette Thulia door haar tropenhelm even op te tillen.

‘Kom je kijken hoe ik ga winnen, Oet?’

‘En ik doe mee,’ zei Oetje.

‘Hoe dan?’

‘Springend.’

‘Waar staat je pony dan?’ Maar nog voor Oetje antwoord kon geven, riep Thulia: ‘En waar is je paardrijkleding?’

Oetje spreidde haar armen en draaide trots een rondje.

Thulia bekeek Oetje van boven naar beneden en snoof afkeurend. ‘Je bent net een clown. Ik hoop dat je pony er beter uitziet dan jij.’ Meteen snoof ze nog een keer, nu dicht bij Oetje. Thulia trok een vies gezicht. ‘Je ruikt naar bonen.’

Oetje luisterde niet. Zij keek naar Lieve en Pluis die doodstil in de ring stonden.

Dat vond Thulia niet leuk. ‘Hé! Kijk naar mij!’ zei ze bazig. Met haar zweepje tikte ze driftig op de tropenhelm van Oetje. Het klonk hard en hol, alsof er op een deur werd geklopt.

‘Binnen,’ zei Oetje.

‘Ha!’ zei Thulia. ‘Ha!’ Weer tikte ze met haar zweep op Oetjes tropenhelm. ‘Kíjk dán!’

Oetje keek.

Thulia draaide ook een rondje. Ze droeg een spierwitte paardrijbroek met daarboven een knalroze jasje.

‘Mooi,’ zei Oetje.

‘En dat is Saza.’ Thulia wees naar haar pony, die een stukje verderop stond aangebonden. Het dekje en de beenbeschermers van de glanzende pony waren ook roze. Het deed Oetje denken aan suikerspinnen.

‘Mooi!’ zei Oetje. ‘Héél mooi.’

Op haar droompaard na, had ze nog nooit zo’n mooi paard gezien.

‘Ik krijg ook nog een roze zadel en hoofdstel,’ zei Thulia. ‘Wel stom dat ik ze nu nog niet heb, maar ik heb wel een nieuwe paardentrailer gekregen.’ Ze wees naar de parkeerplaats. Achter

de grote auto van meneer Banks stond een knalroze paardentrailer. Op de trailer stond een afbeelding van een wit paard met vleugels.

‘Een vliegend paard?’ vroeg Oetje.

‘Dat is Pegasus, het gevleugelde paard,’ zei Thulia.

‘Mooi! Héél, héél mooi,’ zei Oetje. Ze vond dit paard zelfs nog mooier dan haar droompaard.

De bel klonk. Het startsein voor Lieve.

Het was Lieves beurt om te springen, maar haar pony Pluis had duidelijk geen zin.

‘Starten maar, Lieve,’ riep de omroeper ondertussen voor de tweede keer.

Lieve moedigde Pluis aan, maar Pluis stond zo stil als een standbeeld.

‘Dat dacht ik al,’ zei Thulia. ‘Ze krijgt het mormel niet eens vooruit.’

Er klonk geroezemoes. Het publiek werd ongeduldig.

‘Toe nou, Pluis,’ smeekte Lieve.

Maar Pluis was in slaap gevallen. Hij snurkte zelfs.

Toen het publiek dat hoorde begon iedereen te lachen. Het lachen ging over in joelen. Uiteindelijk begonnen er mensen te roepen: ‘Kom op, meisje! Schop hem dan! Sla hem dan!’ Er kwam zelfs iemand het terrein op rennen om Lieve een zweepje te geven. Lieve nam het zweepje aan, maar ze sloeg haar pony niet.

‘Dat wordt niets,’ zei Thulia opgewekt. ‘Ik ga mijn pony alvast halen. Ik ben de volgende.’

Voor de derde keer luidde de bel.

‘Lieve Lievegoed op Pluis, jullie krijgen nog één kans om te starten, anders worden jullie gediskwalificeerd,’ riep de omroeper.

‘Wat betekent dat?’ vroeg Oetje aan een meneer die naast haar stond.

‘Wat? Diskwalificeren?’ vroeg de man. ‘Dat betekent dat je

niet meer mee mag doen.'

'Helemaal niet meer?'

'Helemaal niet meer.'

Oetje staarde naar de zakken met winterwortels naast de man.

De man zag haar kijken. 'Dat zijn de prijzen voor de paarden. Na afloop van de wedstrijd krijgen ze allemaal een zak.'

'Mag ik een wortel?' vroeg Oetje.

De man gaf haar een wortel. 'Eet maar lekker op, arm meisje.'

Oetje keek de man even verwonderd aan, maar bedankte hem. 'Wilt u op mijn pony passen?'

'Wat is dit?' vroeg de man met de skippybal en tropenhelm in zijn handen.

Maar Oetje was al weg. Ze rende naar Lieve en naar Pluis.

'Wil-ie niet?'

'Hij kan het niet,' zei Lieve. 'Pluis is al heel oud.'

'Hij kan het wel,' zei Oetje. 'Hij heeft gewoon wat extra's nodig.' Zachtjes tikte ze met de wortel tegen de snuit van Pluis. Hij werd meteen wakker. Toen hij zijn tanden in de wortel wilde zetten, trok Oetje die snel weg.

Op het moment dat Lieve uitgebeld werd, begon Oetje te rennen. Met de wortel in haar hand. Ze sprong over een hindernis en zwaaide vanaf de andere kant met de wortel naar Pluis. 'Kom, Pluis. Kom dan!'

'Wil Lieve Lievegoed de ring verlaten?' riep de omroeper.

Pluis sprong juist over de hindernis.

Het publiek juichte.

De bel ging weer. En de bel bleef rinkelen.

‘Stoppen, Lieve,’ riep de omroeper. ‘Je moet de ring verlaten.’

Maar Oetje bleef voor Pluis uit lopen en Pluis wilde de wortel. De pony rende enthousiast achter Oetje aan. Lieve kon niet anders dan volgen.

‘Verlaat de ring onmiddellijk,’ riep de omroeper geïrriteerd. De bel rinkelde en rinkelde.

‘We maken de wedstrijd eerst even af,’ riep Oetje naar de omroeper. ‘Dat is wel zo leuk.’

De omroeper schreeuwde nu: ‘Stoppen! Ogenblikkelijk!’

Meneer Banks begon zich er ook mee te bemoeien: ‘Ga toch weg, Oet.’

‘Nee, papa,’ riep Thulia. ‘Laat die clown zich maar lekker voor gek zetten.’

‘Doorgaan! Doorgaan!’ riep de jongen met de pet.

‘Doorgaan! Doorgaan!’ zong het publiek.

‘Laat ook maar,’ mompelde de omroeper door de luidspreker. ‘Wie luistert er ook naar mij.’

Het publiek lachte hem uit. De mensen begonnen te klappen en te joelen. Er klonk nog wat gemopper door de luidspreker, maar er werd niet meer omgeroepen dat Lieve de ring moest verlaten.

De laatste hindernis werd genomen. Oetje gaf Pluis de wortel en maakte een diepe buiging voor het publiek en ook nog een voor de burgemeester. Ook Lieve groette door met haar hoofd te knikken.

De burgemeester knikte ook.

‘Gediskwalificeerd!’ riep Thulia. Zij stond al klaar met Saza. ‘De ruiter mag niet geholpen worden. Dat staat in de regels.’

‘Dat wist ik niet,’ zei Oetje.

‘Het geeft niet,’ zei Lieve. ‘Dankzij jou heb ik toch nog meegedaan.’

‘Goed gedaan,’ zei de man van de winterwortels. Hij gaf Pluis er nog een paar.

‘Goed gedaan?’ vroeg Thulia bars. ‘Ha! Die pony is een lachertje. Kijk en leer. Ik zal met Saza eens laten zien hoe het moet. De eerste prijs is voor mij. Ik zal indruk maken op de burgemeester. Ik zal indruk maken op iedereen.’

Het volgende moment gaf ze haar paard een harde por met de sporen die ze aan de hakken van haar laarzen gebonden had. Het geschrokken dier schoot met een sprong naar voren, waardoor Thulia bijna achterover van de pony viel.

‘En met een spurt is in de ring verschenen,’ riep de omroeper

door de luidspreker. ‘Thulia Teodora Beeleke Banks op Safira Zachery Zabulon.’

‘Wat een naam,’ riep een man vanaf de tribune. ‘Poept dat paard soms gouden drollen?’

Het publiek moest lachen om de opmerking.

Oetje vond het geweldig. Een paard dat gouden drollen poepte. Wat een bijzonder dier was het toch.

Thulia keek boos naar de man. En toen Saza van de zenuwen moest poepen (en het waren geen gouden drollen), werd ze knalrood. Het publiek gierde nu van het lachen.

Nijdig pakte Thulia de teugels heel kort. Venijnig porde ze met haar sporen in de buik van de pony. De pony leek daardoor niet te weten of ze moest lopen of stilstaan, daarom galoppeerde ze op de plek. Wat op zich wel een knappe prestatie was.

‘Dat is mijn dochter,’ riep meneer Banks opschepperig. Hij keek naar de burgemeester. ‘Nu zal iedereen met eigen ogen zien wat het woord “paardrijden” eigenlijk inhoudt.’

‘Ze kan vast heel goed rijden,’ zei Oetje.

‘Volgens Thulia reed ze al paard voordat ze kon lopen,’ zei Lieve.

De bel luidde.

Thulia kreeg gelijk. Ze maakte een onvergetelijke indruk. Op het moment dat de bel klonk prikte Thulia Saza zo hard met de sporen dat de pony in één keer twee hindernissen nam. Thulia schoot de lucht in. Met een harde klap kwam ze weer in het zadel terecht. De pony viel plat op de grond, met haar benen gespreid als een zeester. Meteen gaf Thulia haar weer de sporen en dit keer sloeg ze Saza ook driftig met haar zweepje.

‘Sta op! Stomme knol!’ riep ze met een knalrood hoofd.

Saza sprong overeind. Met een noodgang galoppeerde ze naar de volgende hindernis. De merrie nam de sprong hoog. Heel hoog. Thulia werd opnieuw gelanceerd. Ze vloog anderhalve meter

hoger dan de pony door de lucht, hangend aan de teugels.

Er klonk boegeroep uit het publiek.

Iemand riep: ‘Ze kan helemaal niet paardrijden.’

‘Zwijg!’ brulde meneer Banks.

Thulia was ondertussen bij de volgende hindernis aangekomen.

Saza leek nu voorbereid op Thulia’s harde landingen in het zadel. De merrie zette zich schrap en bolde haar lichaam. Hierdoor stuiterde Thulia bijna van de ronde rug. Hangend aan de teugels wist ze nog net te blijven zitten.

Saza galoppeerde meteen door naar de volgende hindernis. En Saza ging snel. Heel snel. Veel te hard rende de pony op de bocht af.

De bocht waar de tent stond met daarin de burgemeester.

‘Huuu!’ riep Thulia angstig. ‘Huuuu!’ Ze zal ongetwijfeld hebben bedoeld: ‘Ho, Saza’, of: ‘Stop, Saza’. Maar waarschijnlijk waren haar kaken verkrampt van schrik en kon ze geen zinnig woord meer uitbrengen.

Saza remde niet af. Ze ging plat door de bocht. Haar hoeven roffelden over de houten planken. De gasten in de tent kregen een douche van zand.

‘Oeh!’ riep de burgemeester.

‘Oeh!’ riep de notaris.

‘Oeh!’ riep iedereen in de tent, behalve de burgemeestersman. Hij zei: ‘Zonde van de taartjes.’

De pony galoppeerde ondertussen met een noodgang op de laatste hindernissen af. Ze sprong twee keer als een stuiterbal over de balken. Uitgeput viel Saza op de grond. Thulia trok aan de teugels. De uitgeputte pony werd gedwongen om op te staan en naar de finish te galopperen. Al leek het meer op stuiptrekkingen dan galopsprongen.

Trillend en dampend van het zweet kwam Saza uit de ring gestapt. Thulia keek trots naar de burgemeester. Maar Oetje zag dat ze de burgemeester niet groette. Daarom deed zij het maar voor Thulia. Ze maakte een diepe buiging.

‘Foutloos en de snelste tijd,’ snauwde Thulia naar Oetje. ‘De prijs gaat naar mij, want ik zie jou niet op een paard blijven zitten. Als je al een paard hebt.’

Oetje hoorde niet wat Thulia zei. Ze keek naar de arme pony waarvan de benen zwabberden alsof het dropveters waren.

‘Zo mag je dieren niet behandelen, Thulia,’ zei Lieve.

Thulia sprong van haar pony en ging vlak voor Lieve staan. Ze boog haar hoofd dicht naar het kleine meisje toe. Hun neuzen raakten elkaar bijna. ‘Hoe durf je? Ik bepaal zelf wel hoe ik mijn paard behandel.’

Lieve deed een stapje naar achteren en rende weg.

Thulia grijnsde.

Maar Lieve kwam meteen weer terug met haar vader, Lodewijk Lievegoed. En ook zijn collega. Ze werkten allebei voor de dierenambulance. Ze luisterden naar Saza's hartslag en legden een warme deken over haar rillende lijf.

'Haar goed afdrogen en borstelen,' zei Thulia tegen meneer Lievegoed. 'Ik wil op een schoon en glanzend paard mijn prijs in ontvangst nemen.'

'De laatste deelnemer van vandaag,' schalde de omroeper door de luidspreker. 'Wil Oetje op Nepechtmaarhoezallikumnoemen zo spoedig mogelijk in de ring verschijnen?'

'Doe je mee?' vroeg Lieve. 'Maar waar is je pony dan?'

Oetje knikte en liep naar de wortelman. Die overhandigde haar de skippybal en de tropenhelm. 'Succes, Oetje.'

Oetje rende de ring in en ging op haar skippybal naast het vlaggetje zitten.

Gelach klonk vanuit het publiek.

‘Wat is dit?’ De omroeper kon maar nauwelijks boven het gejoel uitkomen. ‘Oetje, kom van die skippybal af.’

‘Dit is mijn pony,’ riep Oetje. ‘Nep-echt.’

‘Je hoort met een echte pony te springen,’ riep de omroeper. ‘Niet met een skippybal.’

‘Precies! Dit is schandalig,’ riep meneer Banks vanuit de tent. ‘Haal dit armzalige kind onmiddellijk van het terrein. Voor ze zich nog meer voor gek zet.’

Twee bewakers liepen het terrein op. Ze grepen Oetje ieder onder een arm en sleepten haar de ring uit.

‘Hallo, mannen,’ zei Oetje vriendelijk tegen de bewakers. De hakken van haar laarzen trokken sporen in het zand. Haar skippybal hield ze stevig vast.

‘Is dit nou nodig?’ riep de vrouw met de nepbloemen op haar hoed. ‘Laat dat alleraardigste meisje toch springen.’

‘Ja, laat ons Oetje toch springen,’ riep Oetjes buurvrouw vanaf de tribune.

‘Ons Oetje?’ riep de buurman, die boswachter was. ‘Je was toch bang voor haar?’

‘Dat was dom van me,’ zei de buurvrouw. ‘Ze brengt altijd boontjes en boerenkool. Hoe gevaarlijk kan ze zijn?’

‘Ze is lévensgevaarlijk,’ riep Gundula.

‘Onzin!’ riep Ouwe Otto. ‘Ze maakt heerlijke bonensoep.’

‘Weg met dat kind!’ riep meneer Banks vanuit de tent. ‘En snel een beetje.’

‘Weg, weg, weg,’ riepen de buurtkinderen.

Het publiek riep van alles door elkaar. De bewakers wisten niet meer wat ze moesten doen. Vragend keken ze om zich heen.

‘Ahum,’ zei de burgemeester. Ze ging staan. Omdat ze zo klein was zag je nauwelijks verschil met toen ze nog zat. Maar haar stem klonk helder. Haar stem was krachtig.

Het publiek viel meteen stil. Iedereen wilde horen wat hun burgemeester te zeggen had.

‘Ik kan geen enkele reden verzinnen,’ zei de burgemeester plechtig, ‘waarom Oetje niet zou mogen rijden. Ik bedoel huppen en springen.’

‘Ze heeft geen pony, dáárom,’ zei meneer Banks. ‘U heeft zelf gezegd dat je zonder een pony niet mee kan doen met de springwedstrijd.’

‘Dat heb ik niet gezegd,’ zei de burgemeester na een korte aarzeling. Ze trok aan de ketting om haar nek. ‘Ik zei dat ze niet kan spríngen zonder pony, maar dat had ik verkeerd. Ze kan springen met de skippybal.’ De burgemeester keek alsof het de

normaalste zaak van de wereld was.

‘Het is niet volgens de regels.’ Een beetje spuug vloog uit meneer Banks zijn mond.

‘Waar in de regels staat dat je met een póny moet springen?’ vroeg de burgemeester.

Meneer Banks floot op zijn vingers naar de notaris, alsof hij een hondje riep. Dat vond de vriend van de notaris niet leuk. Hij wilde waarschijnlijk meneer Banks een lesje leren want hij sprong heel driftig op van zijn stoel. Maar de notaris hield hem tegen en gaf een grote stapel papieren aan meneer Banks.
Die boog op zijn beurt weer voor de notaris langs
en gaf het aan de burgemeester.

‘Hier, burgemeestertje,’ zei meneer Banks met een nare grijns op zijn gezicht. ‘De regels. Hier staat het in geschreven.’

De burgemeester bekeek de stapel papieren.

Het publiek wachtte in spanning af. Net als de bewakers. En net als Oetje die nog door de bewakers werd vastgehouden.

‘Ik zal het doornemen,’ beloofde burgemeester Minke aan meneer Banks. ‘Maar het is veel leeswerk. In de tussentijd mag Oetje gewoon meedoen.’

‘Ha!’ zei meneer Banks. ‘Ha!’ Hij kreeg een knalrood gezicht van woede.

‘Ik-heb-gezegd,’ zei de burgemeester met een strenge blik naar meneer Banks. En toen zei ze met een vriendelijke blik tegen Oetje: ‘Nou kind, waar wacht je nog op?’

De bewakers lieten Oetje los.

‘Succes, Oetje,’ zei een van hen. De ander tikte tegen zijn pet.

Oetje sloot haar ogen en dacht aan haar droompaard. Toen begon ze te springen.

Oei! Dat viel tegen. Door het zand was het een stuk lastiger om hoge sprongen te maken dan op de weg en op de stoep. Maar daar was de eerste hindernis al.

Het ging verkeerd. Oetje sprong niet hoog genoeg. Ze knalde tegen de hindernisbalk aan. De skippybal kaatste terug en Oetje viel op haar kont in het zand.

De mensen lachten.

‘Daar zit je dan, in je clownspak,’ riep Thulia. Naast haar stonden de buurtkinderen.

‘Zie je nou wel dat je het niet kan?’ riep de jongen met de pet. ‘Met een skippybal paardrijden is echt nep.’

‘Nep-echt,’ zei Oetje. Maar dat verstond niemand. Want de buurtkinderen deden om de beurt de achterwaartse val van Oetje na. Tot groot vermaak van het publiek.

Oetje begreep het niet. Wat was er misgegaan?

‘Wegwezen, stinkerd!’ schreeuwde meneer Banks.

‘Je kan het niet – je kan het niet!’ riepen de mensen. Ze wezen en ze joelden.

Voor het eerst in haar leven voelde Oetje zich alleen. Terwijl er juist nu zoveel mensen bij haar in de buurt waren. Ze trok haar

benen op en sloeg haar armen eromheen. Zachtjes wiegde ze heen en weer, zoals Paleis zou doen als het waaide.

‘Oetje, ga je de race nog afmaken?’ vroeg de omroeper.

Oetje zweeg. Ze wilde wegkruipen in Paleis, knuffelen met Coentje en Walbert om wijze raad vragen.

Lieve rende de ring in. Ze ging naast Oetje zitten. Ook met haar benen opgetrokken en haar armen eromheen geslagen.

‘Het is het zand,’ zei Oetje. Ze pakte wat van de grond en liet het door haar vingers glijden.

‘Kan je niet springen op zand?’ vroeg Lieve.

‘Dit is zwaar zand,’ zei Oetje.

‘Het is gewoon zand,’ zei Lieve. ‘Nep-echt heeft alleen iets extra’s nodig.’

‘Maar wat?’ vroeg Oetje.

Lieve trok haar schouders op. ‘Wortels eet hij niet.’

‘Kon ik het Walbert maar vragen,’ zei Oetje.

‘Wie is Walbert?’

Oetje dacht aan Walbert. Ze herinnerde zich het gevoel van

vliegen toen ze die ochtend van de ladder was gesprongen om de wandelende tak te ontwijken.

‘Kon ik maar vliegen,’ zei ze.

‘Vliegen kan alleen met vleugels,’ zei Lieve.

‘Dat is het,’ zei Oetje. ‘Ik heb een paard met vleugels nodig.’

Op dat moment ging de bel en riep de omroeper. ‘En de tijd is voorbij! Wil Oetje de ring verlaten?’

‘Je bent gediskwalificeerd, Oet,’ riep Thulia. ‘Moet je maar niet beginnen voor de bel was gegaan.’

Daar zei Thulia iets heel belangrijks.

De slager ging staan en riep: ‘Maar de eerste bel is niet gegaan. De startbel is niet gegaan.’

Zijn vrouw ging ook staan. ‘Dat klopt. Ons Oetje verdient een herkansing,’ riep ze.

Geroezemoes klonk vanuit het publiek. Als de startbel nooit had geluid, hoe kon Oetje dan uitgebeld worden?

De notaris rende met kleine pasjes door de ring. Hij fluisterde de omroeper wat in het oor.

‘Goed! Dames en heren,’ zei de omroeper. ‘De notaris en de burgemeester zijn van mening dat er een fout is gemaakt. Oetje krijgt een tweede kans.’

‘Belachelijk,’ zei Thulia. ‘Ze komt niet eens over de hindernissen heen.’

‘Leuk toch?’ zei de jongen met de pet. ‘Kunnen we nog een keer lachen.’

‘Springen – springen – springen,’ begon de jongen met de sproeten te roepen.

Het publiek deed met hem mee: ‘Springen – springen –

springen.’ Daarbij klapten ze in hun handen.

‘Hoor ze juichen voor mij,’ zei Oetje blij.

Lieve frunnikte aan haar vlecht. ‘Arme Oetje, je begrijpt het niet.’

‘Nou Oetje, wil je een tweede kans?’ vroeg de omroeper.

Oetje riep: ‘Wil ik!’

‘Dan gaan we meteen beginnen,’ zei de omroeper streng. ‘Want dit duurt veel te lang.’

Een van de bewakers wenkte Lieve.

Lieve schoof een stukje dichter naar Oetje toe.

‘Ga maar,’ zei Oetje, die ging staan. Ze klopte het zand van haar billen en liep naar het vlaggetje.

De omroeper riep heel snel, want hij had haast: ‘In de ring is verschenen Oetje op Nep-echtblablabla. Succes Oetje.’

De bel ging.

Oetje zat stil op haar skippybal. Haar tropenhelm lag bij haar voeten. Met haar ogen dicht dacht ze aan het vliegende paard. Ze zag het magische wezen voor zich staan alsof het echt was. ‘Dag, Pegasus,’ zei ze.

Pegasus snoof.
Zijn flanken trilden.
Zijn manen wapperden.
Zachte ogen, een trotse blik.
Sierlijk knielde hij op de grond.
Het leek alsof hij haar uitnodigde.
Kom maar vliegen, zweven en suizen.
Ze bedacht zich niet en klom op zijn rug.
Meteen sprong Pegasus omhoog en in galop.
Oetje hield zich stevig vast aan de zilveren manen.
Uitgeslagen vleugels. Pegasus ging sneller en sneller.
Tot zijn hoeven los van de grond kwamen en ze vlogen.
Ze zag hun schaduw over de dansende grashalmen glijden.
Met één klap van zijn vleugels vlogen ze hoger en verder.
Over de huizen en torens. Over de slager, de bioscoop.
Over Paleis. Oetje zwaaide en Paleis zwaaide terug.
Hoger en hoger gingen ze. Alles werd kleiner.
De manege, de mensen, de dieren, het bos.
Huizen als muizen, bomen als broccoli.
Hoger. Tot de aarde leek verdwenen.
Hoger. Tot ze vlogen in de stilte
met alleen het zachte ruisen
van de zilveren vleugels
langs wolken in de
vorm van een
suikerspin.

Oetje deed haar ogen weer open. Terwijl ze haar tropenhelm opzette, dacht ze: Ja, zo zou het gaan. Zo voelde het om te vliegen. Op dat moment begon ze te springen en het publiek begon te lachen.

Oetje hoorde het publiek juichen. Een roze waas verscheen voor haar ogen. Het was alsof de wereld een grote suikerspin was geworden. Alsof ze vloog tussen de wolken.

Ik kan het – ik kan het – ik kan het, dacht ze.

Met al haar kracht stuiterde Oetje op de eerste hindernis af. Het was nog steeds zwaar, maar met elke sprong ging het beter. De vleugels beginnen te groeien, dacht Oetje.

Nog maar één sprong voor ze bij de eerste hindernis aankwam. Op dat moment hoorde ze het geklepper van vleugels die werden uitgeslagen. Niet de harde vleugelslag die je bij een Pegasus zou verwachten. Het klonk meer als de vleugels van een houtduif.

Oetje zette af. De onderkant van de skippybal raakte de balk, maar die bleef liggen.

‘Oooooo,’ riep het publiek in koor.

De volgende hindernis was een stuk hoger, maar Oetje kreeg vaart. De vleugels groeien groter en groter, dacht ze. Ze zijn nu vast zo groot als die van een uil.

Weer schampte de skippybal de balk, maar de hindernis bleef staan.

Niemand in het publiek lachte nog.

‘Ga door, Oetje!’ riepen ze.

‘Hou vol, Oetje!’ schreeuwden ze.

En Oetje ging door.

En Oetje hield vol.

Ik zit op Pegasus, dacht ze. Ik zit op een paard met vleugels.

Poing, poing, deed de skippybal. Dat was goed te horen. Het publiek dat had staan joelen werd nu stiller en stiller. Met ingehouden adem keken ze naar Oetje, die nu echt over de hindernis leek te vliegen. Haar sprong was zeker een paar meter hoger dan de hoogste balk.

De vleugels zijn nu zo groot als die van een arend, dacht Oetje.

Maar daar was die hindernis in de bocht. Die bocht bij de tent van de burgemeester. De bocht waar Saza tegen de houten schotten had gegaloppeerd.

Poing! deed de skippybal toen hij de grond raakte. Meteen schoot Oetje de lucht weer in, nog voor ze een draai had kunnen maken.

‘Oeh!’ riep het publiek geschrokken.

Oetje ging hoog. Heel hoog. Zo hoog dat ze over de tent kon

kijken. Ze zag bakker Bol fluitend naar zijn auto lopen. Hij had waarschijnlijk net nieuwe taartjes gebracht.

Toen kwam de afdaling.

'Oeps,' zei Oetje, die naar beneden keek en het witte zeil van de tent steeds dichterbij zag komen.

Krak! De tent scheurde kapot. Oetje landde boven op de tafel met de taartjes.

Splash! klonk het. Meneer en mevrouw Banks zaten onder de roze kwark. De veren op het hoedje van mevrouw Banks hingen plat door de smurrie. Een kers stak tussen haar bolle borsten.

Omdat de taartjes zacht en zompig waren, veerde Oetjes skippybal niet meer zo hoog. Maar de vaart was er nog niet uit. Met kleine, snelle hupjes stuiterde ze over de tafel.

Splash! Splash! Splash! klonk het.

Nu zaten de notaris en zijn vriend onder de slagroom en de aardbeien en de geschaafde amandelen. De notaris ving ook nog een taartje met zijn gleufhoed.

De bedienden bleven geduldig stilstaan. Ze vertrokken geen spier. Ze sloten alleen even hun ogen toen ze besproeid werden met taartspetters.

Oetje zag burgemeester Minke. Die keek met grote ogen naar Oetje. Splash! Splash! klonk het. De burgemeester en haar man zaten nu van top tot teen onder de chocola, cake en slagroom.

'Eet toch taartjes!' riep Oetje. Het volgende moment sprong ze van de tafel, de tent uit. Op weg naar de laatste twee hindernissen.

Maar de vaart was eruit. En de sprongen niet meer zo hoog. Haar benen voelden alsof ze volgelopen waren met zand.

Mijn vleugels krimpen, dacht Oetje.

'Hup, Oetje,' hoorde ze Lieve roepen. 'Zet hem op, Nep-echt.'

Oetje veegde het zweet van haar voorhoofd. Met kleine vleugeltjes, dacht ze, kan ik de wedstrijd vast wel afmaken. Oetje zag zich in gedachten al op het podium staan. In haar hand een grote beker en een krans om haar nek. Ze vergat haar vermoeide benen.

'Hóppa!' riep Oetje, terwijl ze de een-na-laatste sprong nam.

Een balk viel op de grond.

'Oooooh!' riep het publiek teleurgesteld.

'Hóppa!' riep Oetje. Onverstoord sprong ze naar de laatste hindernis.

‘Hóppa!’ riep het publiek. De mensen op de tribune deinden mee op haar sprongen.

‘Hóppa!’ riep de burgemeester, die nog onder de taart zat. De bedienden hadden handdoeken gebracht, maar de burgemeester had alleen maar aandacht voor het meisje op de skippybal.

Oetje sprong ondertussen weer alsof ze vloog op een paard met vleugels. De balken van de laatste hindernis bleven liggen. Op het moment dat ze langs het vlaggetje hupte, ging de bel.

‘Vier strafpunten, maar nog net binnen de tijd. Wat een geweldige prestatie!’ riep de omroeper enthousiast. ‘Ho, ho… Wat doe je nu? Pas op! Kijk uit!’

Oetje had nog zo’n vaart dat ze recht op het omroeperhuisje afsprong. Met haar skippybal belandde ze op de schoot van de man met de krulsnor.

‘Hóppa!’ schalde Oetjes stem door de luidsprekers.

De wedstrijd was voorbij. Oetje zat met Lieve en de andere deelnemers op de tribune te wachten op de prijsuitreiking.

‘Wie is Walbert?’ vroeg Lieve.

‘Walbert is een vriend,’ zei Oetje. ‘Net als jij.’

‘Ja,’ zei Lieve. ‘Want als je elkaar helpt dan ben je vrienden.’

Het publiek werd onrustig. ‘Waarom duurt het zo lang?’ riep een vrouw aan de overkant.

‘Ja,’ zei een man vlak bij Oetje. ‘Morgen is een werkdag. We willen naar huis, eten en dan slapen.’

De omroeper stond bij de frietkraam. Hij gooide zijn puntzak in de prullenbak en snelde naar de microfoon. Even later klonk zijn stem uit de luidsprekers: ‘Dames en heren, excuses voor het lange wachten. De burgemeester en de notaris zijn de regels van de springwedstrijd aan het lezen. Ze doen hun uiterste best om te zorgen dat Oetje niet gediskwalificeerd kan worden.’

Er klonk een instemmend geroezemoes vanuit het publiek. Daar wilden de mensen wel voor wachten.

‘Hou toch op, Pavel!’ zei meneer Banks tegen de notaris. Hij sprak zo luid dat iedereen het kon horen. ‘Je wéét dat het erin staat. Waarom doe je zoveel moeite voor dat stinkerdje?’

De vriend van notaris Pavel ging boos staan. Vlak voor meneer Banks.

‘Stop nu maar!’ zei meneer Banks benauwd. En daarna zweeg hij.

Maar de man bleef staan tot de burgemeester en de notaris klaar waren.

Helaas! In de regels stond duidelijk geschreven dat je alleen mee mocht doen met een levend en sterk genoeg dier om een mens te kunnen dragen. Een koe of kameel had dus wel gemogen. Maar een skippybal werd niet goedgekeurd.

Het maakte Oetje niet uit. Zij had gevlogen. De volgende keer, dacht ze, kom ik met een kangoeroe.

'En dan nu eindelijk de prijsuitreiking,' zei de omroeper. Er klonk opluchting in zijn stem. 'En de uitslag is verrassend, mensen. Heel verrassend.'

'Ja, ja,' riep Thulia. 'Schiet nou maar op.' Ze had haar haren gekamd en sprong ongeduldig van haar ene voet op de andere.

'Op de derde plaats is geëindigd,' riep de omroeper. 'Lieve Lievegoed met Pluis.'

'Wat?' riep Thulia. 'Dat kan niet. Zij was gediskwalificeerd.'

'Ik zei toch dat de uitslag verrassend was,' zei de omroeper.

Lieve stond trots op het podium. Ze kreeg een bronskleurige beker en een zak winterwortelen voor Pluis. De slapende Pluis kreeg een witte rozet aan zijn hoofdstel.

De tweede plek was voor Sil Sanders. Dat was het meisje dat Jins paard had vastgehouden. Oetje had na de wedstrijd nog even met het aardige meisje gesproken.

‘Nu ben ik aan de beurt,’ zei Thulia tegen Oetje. Ze trok haar jasje recht. Haar neus stond standje stopcontact.

‘De eerste plaats,’ riep de omroeper, ‘is voor Jin Jansen.’

Oetje zag hoe Thulia een stap naar voren deed en plotseling in de beweging leek te bevriezen.

‘Ha!’ riep Thulia. ‘Wat?’

Jin klom ondertussen al op het podium.

Hij kreeg een goudkleurige beker, een zak winterwortelen en een envelop met de uitnodiging voor het feest bij de burgemeester. Zijn pony kreeg een oranje rozet.

Zijn vader stootte Oetje aan met zijn elleboog. Het was de collega van meneer Lievegoed, van de dierenambulance. ‘Dat is mijn zoon,’ zei hij trots.

Toen klonk er gekrijs: ‘Whiiiieeee! Pappie!’ Thulia was in huilen uitgebarsten.

‘Wat is dit voor vertoning?’ brieste meneer Banks. ‘Waarom staat Thulia niet op het podium?’

De fanfare die net was begonnen te spelen viel plotsklaps stil. De omroeper die erdoorheen aan het praten was ook.

‘Ik heb foutloos gereden,’ riep Thulia. ‘En ik had de snelste tijd.’

‘De burgemeester zal het uitleggen,’ zei de omroeper.

Burgemeester Minke ging staan. ‘Ahum,’ zei ze. ‘Thulia is gediskwalificeerd.’

‘Gediskwalificeerd?’ riep mevrouw Banks. ‘Waarom?’

‘Dat zal notaris Pavel uitleggen.’

Notaris Pavel ging ook staan. Streng zei hij: ‘Thulia heeft net als Jin foutloos gereden. Ze had zelfs de snelste tijd. Ze was dus de winnaar geweest als ze niet was gediskwalificeerd.’

‘Maar waarom dan?’ krijste mevrouw Banks.

‘Omdat ze haar paard heel slecht heeft behandeld,’ zei de notaris. ‘Dat nemen we zeer ernstig.’

Uit het publiek klonken goedkeurende geluiden.

‘Belachelijk!’ riep Thulia.

Nu klonk er boegeroep uit het publiek. Daarbij keken de mensen boos naar Thulia.

Scheldend en tierend liep ze naar de auto van haar vader. Daarbij liep ze straal voorbij aan Saza, die bij de medische post op een brancard lag.

‘Wat gaat er met die arme Saza gebeuren?’ vroeg Oetje.

‘Maak je maar geen zorgen, Oetje,’ zei meneer Lievegoed. ‘We zullen goed voor Saza zorgen.’

‘Thulia zal haar pony voorlopig niet terugkrijgen,’ zei meneer Jansen. ‘Eerst moet ze leren hoe je met dieren omgaat.’

Na de prijsuitreiking volgde een ereronde langs de tribune. Jin, Sil en Lieve wilden net hun paarden bestijgen toen de omroeper zei: ‘Wacht even… Een ogenblik geduld a.u.b.’

De notaris kwam aangerend. Zwaaiend naar de omroeper.

Er klonk geknetter door de luidsprekers. De omroeper had zijn hand over de microfoon gelegd. Door het gekraak klonk er gefluister, gemompel en gesmiespel.

Het geknetter stopte. De omroeper schraapte zijn keel. ‘Tot mijn grote genoegen mag ik u mededelen dat er nog een vierde prijs wordt uitgereikt.’

Weer geknetter. Weer gefluister.

‘Pardon…’ zei de omroeper. ‘Een vierde prijs én een vijfde prijs.’

Het publiek begon opgewonden te praten. Een vierde en een vijfde prijs? Voor wie zouden deze zijn?

‘Uit naam van de burgemeester én haar man,’ riep de omroeper enthousiast. ‘Is de vierde prijs voor… Oetje!’

‘Jaaaaa!’ riep het publiek.

‘De vierde prijs is de vriendschapsprijs, omdat Oetje zo aardig was om Lieve te helpen.’ De omroeper kwam maar nauwelijks boven het gejuich uit.

Lieve stak haar duim op naar Oetje.

‘Wil je naar voren komen, Oetje?’ vroeg de omroeper.

Snel zette Oetje haar tropenhelm op haar hoofd. Met de skippybal in haar hand liep ze naar het podium, maar ze had het gevoel dat ze vloog. Zij was nu zelf de Pegasus. Een met zilveren vleugels.

De mensen klapten enthousiast. Iedereen behalve de familie Banks. Die hadden hun stoelen zo ver mogelijk naar achteren geschoven. Mevrouw Banks probeerde zich achter haar man te verschuilen, maar die hing onderuitgezakt in zijn stoel.

‘Ga maar naast het podium staan, Oetje,’ zei de omroeper.

Oetje ging naast Lieve staan. Ondanks dat Lieve op het derde blok stond was ze nog steeds kleiner dan Oetje.

Oetje zwaaide naar iedereen in het publiek en maakte diepe buigingen. ‘Dank jullie wel,’ riep ze. ‘Dank jullie wel.’

‘Alsjeblieft,’ zei de wortelman. Hij knoopte een blauwe rozet aan het handvat van Oetjes skippybal en gaf haar een zak winterwortelen en een envelop. Dezelfde envelop als Jin ook had gekregen. Ook kreeg ze haar inschrijfgeld terug. Dat gaf ze direct aan Jin.

‘Goed gedaan,’ zei Jin.

‘Jij ook,’ zei Oetje.

‘En dan nu de vijfde en laatste prijs,’ zei de omroeper. Hij liet een stilte vallen om de spanning zo lang mogelijk te rekken. Het publiek wachtte ademloos. Wie zou de vijfde prijs hebben gewonnen? Was het toch Thulia, ondanks dat ze haar paard zo had mishandeld?

‘De vijfde prijs,’ riep de omroeper. ‘Is óók voor Oetje! Is het

niet fantastisch?' Zijn stem sloeg over van enthousiasme. De volgende dag zou hij vast en zeker schor zijn.

'Vanwege haar bijzondere kijk op springwedstrijden, voor haar diervriendelijke aanpak, voor haar doorzettingsvermogen, voor het perfecte onperfecte, voor springen met een skippybal! De vijfde prijs is de originaliteitsprijs!'

Oetje kreeg nog een zak winterwortelen in haar handen gedrukt. Haar skippybal kreeg er een groene rozet bij. Ook kreeg ze nog een tweede envelop. Deze envelop zag er anders uit dan die van het feest. Maar voor ze kon kijken wat er in de envelop zat kondigde de omroeper de ereronde aan.

De ruiters stegen op hun paarden en begonnen aan de parade. Al zwaaiend galoppeerden ze langs het klappende publiek. De rozetten wapperden langs de paardenoren. Alleen Pluis deed zijn ronde in een rustig drafje.

Oetje stuiterde zo snel als ze kon achter de pony aan.

Poing! Poing! Poing! klonk het.

Dat vond Pluis heel eng. Hij spoot weg in rengalop. Daarop sprongen de andere paarden ook in rengalop. Rondje na rondje vlogen ze plat door de bocht. De leden van de fanfare vlogen in paniek alle kanten op. Tot groot vermaak van het publiek. Lieve gilde, maar ze bleef in het zadel zitten.

'Hóppa!' riep het publiek waar Oetje langs stuiterde. 'Hóppa! Hóppa!'

De burgemeester riep ook: 'Hóppa! Ik zie je komende zomer op mijn feest, Oetje.' Daarna nam ze een grote hap van een taartje.

De familie Banks maakte gebruik van de drukte. Ze schoven hun stoelen tot het trapje naar achteren en maakten dat ze

wegkwamen. Met een lege paardentrailer. Niemand had ze zien vertrekken. Ondanks de brullende Thulia, die op de achterbank van de auto zat.

De ereronde was voorbij. De mensen gingen naar huis. De winterwortelen had Oetje aan de familie Lievegoed gegeven. Voor Pluis. Een skippybal eet niet zoveel, had ze gezegd. Lieve en haar vader waren blij met de wortels. Ook zij waren niet rijk en Pluis kostte heel wat geld. Daarna hadden ze afscheid genomen.

Oetje zou net naar huis gaan toen een bediende aan kwam rennen. Hij had allemaal chocoladespikkels op zijn jas. Hij drukte een kartonnen doos in Oetjes handen. 'Van burgemeester Minke,' hijgde hij.

'Bedankt!' zei Oetje.

Met de doos onder haar arm geklemd sprong Oetje naar huis. De inhoud van de doos stuiterde met dof klinkende plofjes mee op de maat van haar sprongen.

Onderweg werd ze toegeroepen door mensen: 'Goed gedaan, hoor, Oetje!' en 'Volgende keer wel op een pony, Oetje?'

Oetje lachte en Oetje zwaaide.

Oetje was gelukkiger dan gelukkig. Haar hart bonsde blij toen ze Paleis tussen de bomen zag staan. Ze was thuis.

Voor het roestige hek van haar huis stonden de buurtkinderen.

Vier van de vijf keken naar de tenen van hun schoenen. De kleinste niet.

‘Hoi,’ zei Oetje.

‘Hoi,’ zei de jongen met de pet.

‘Goed gesprongen,’ zei het meisje met de klitten.

‘Ik sprong niet,’ zei Oetje. ‘Ik vloog.’

Het kleine meisje met de staartjes deed een stap naar voren. ‘Wil je mij leren vliegen?’

‘Wil ik,’ zei Oetje.

‘Ik heet Wikke,’ zei het meisje. ‘En dit is mijn zus Mathilde.’

‘Fos,’ zei de jongen met de pet.

‘Oskar,’ zei de magere jongen.

De jongen met de sproeten fluisterde verlegen zijn naam. Na een klap op zijn schouder van Fos zei hij luider: ‘Gideon.’

‘Oetje,’ zei Oetje.

Oetje zat aan de keukentafel met Coentje op haar schoot. De rozetten hingen boven het fornuis. Ze wapperden in de rookwalm, die uit de pan met boerenkool en uien opsteeg. De twee enveloppen en het doosje lagen voor haar op tafel. Die zou ze tijdens het eten openmaken.

‘Ik heb een fijne dag gehad,’ zei Oetje.

Paleis piepte en kraakte. Het was net alsof het huis haar had gemist. Zachtjes wiegde het heen en weer hoewel het nauwelijks waaide. Coentje had haar ook gemist. Hij snorde, spinde en knorde.

De boerenkool was klaar, maar Oetje ging eerst een tent bouwen. Ze zette Coentje op de grond. ‘Straks mag je in de tent.’

Met een bord boerenkool nestelde Oetje zich op de kussens in de tent. De envelop met de uitnodiging voor het feest had sierlijke, zilverkleurige letters. Die opende ze het eerst. Er stond in dat ze twee vrienden mocht meenemen. ‘Ik vraag Lieve en meneer Lievegoed,’ zei ze tegen Coentje.

Op de tweede envelop stond niets geschreven. Oetje scheurde hem open. Er zat een tegoedbon in voor tien paardrijlessen op manege Malstal.

‘Wel leuk om een keer op een echt-echt paard te zitten,’ zei Oetje. ‘Maar lessen zijn echt niet nodig. Ik kan al heel goed paardrijden. Ik kan zelfs op Pegasus vliegen.’

Ten slotte opende ze de witte doos. Wat erin zat was een smurrie van slagroom, cake, chocola en frambozen.

Walbert wandelde de tent binnen. Met zijn voelspriet raakte hij de deksel van de doos aan.

‘Goed idee, Walbert,’ zei Oetje. Haar bord met boerenkool zette ze aan de kant. Ze stak haar lepel in de taartmoes en nam een hap.

‘Lekker,’ zei Oetje. ‘Héél, héél, héél lekker. Later word ik burgemeester.’

Na de springwedstrijd

Veel was hetzelfde gebleven in Oetjes leven. Ze plukte de bonen van haar moestuin. Haalde twee keer per week vlees bij slager Snijworst. Struinde urenlang in haar eentje door het bos. Las boek na boek en als ze niet las, dan droomde ze een spannend avontuur. En nog steeds ging ze maar één keer in de twee maanden in bad.

Maar de mensen in het dorp groetten Oetje nu vriendelijk. Ze lachten zelfs naar haar. Niemand noemde haar nog stinkerdje. Behalve Gundula, de vrouw van de bioscoop. Die was nog boos vanwege de heksentest.

De buurvrouw deed de deur nu open, als ze boerenkool kwam brengen. Soms stond er zelfs een glas limonade, of melk, of een schaaltje met koekjes voor haar klaar.

En Oetje? Oetje was Oetje. Ze was nog steeds gelukkig. Ze was nog even vriendelijk als voorheen. Ze lachte en zwaaide. Zwaaide en lachte. Naar íédereen. Ook naar Gundula.

Maar ondanks dat er veel hetzelfde was gebleven, vond ook Oetje dat er iets was veranderd in haar leven. Iets belangrijks.

Nu weet ik wat het is om taartjes te eten, dacht ze. Nu weet ik wat het is om een vriend te hebben. En wat je kent, dat kun je heel erg missen als het er niet meer is.

Als ze wilde gaan slapen dan wandelden die gedachten soms zomaar haar hoofd binnen. Zonder eerst te kloppen. Zonder te vragen of ze welkom waren.

Maar gelukkig was Paleis er om haar gerust te stellen. Piepend en krakend wiegde het huis heen en weer. Met Coentje dicht tegen haar aan viel Oetje al snel in slaap.

En Walbert de Wijze? Die was altijd ergens in huis.

En anders
droom
je het gewoon...

Je hoeft niet te winnen om
een winnaar te zijn!

Met dank aan:

Manuscriptanalyse
Maaike Molhuysen - de Lettervrouw

Tekstcorrectie
Bianca Nederlof

Proeflezers
Danielle Brands
Simon Breider
Tjitske Drijfhout
Marjolein Plagge
Marijke Tjepkema

Bojanna, Isa, Norèn en Rajna

Hartelijk dank voor jullie enthousiasme, tijd en geduld.
♥